

»Landsforeningen for Kvindens politiske Stemmeret« i Sverrig har udsendt de første Numre af et nyt Stemmeretsorgan »Rösträtt för Kvinnor«. Bladet vil give »punktligt og upartiske Meddelelser om Kvindevalgrettens Stilling i Indland og Udland, om sine Kammeraters, sine Venners og Fjenders Operationer«. Desuden vil Bladet være et Bindeled mellem de forskellige Lokalkredse rundt i Landet, »saa at ingen Forening behøver at føle sig isoleret i sit Arbejde«.

Vore Læsere vil se, at Sverrig altsaa nu har faaet et Blad, hvis Formaals og Program nøjagtig svarer til »Kvindevalgrets«.

Polske Kvinder i Galizien har dannet en kvindelig Stemmeretsforening, der har anmodet om Optagelse i den internationale Alliance. — Det er Nr. 27.

Frederik den Store af Prøjsen har i en Afhandling fra Aaret 1769 erklæret sig for en varm Tilhænger af Kvindemancipationen. Den kvindelige Opdragelse finder han forsømt og skriver: »Jeg er ganske oprørt over, at man værdsætter den ene Halvdel af Menneskeslægten saa lavt, at man næsten intet gør for at udvikle dens Forstand.« Han gaar endogsaa saa vidt, at han erklærer som sin Overbevisning, at Kvinderne ved en mandigere, kraftigere Opdragelse vil blive Mændene overlegne.

Maaske har han Ret!

Til »Rösträtt för Kvinnor« — det nye svenske Stemmeretsblad — har Selma Lagerlöf sendt følgende smukke Hilsen: »Måtte rösträttsrörelsens nya organ kunna framställa sanningen, så att den blir trodd, rättfärdigheten, så att den blir älskad, iherdigheten, så att den blir tåld och därmed komma alla missljud att tystna, så att, då den stora segern en gång vinnes, den kan mötas av enstemmigt jubel.

Selma Lagerlöf.

Valgretsmærket bør sættes paa alle Breve.

Kvinder — og Kvinders Magt.

I Danmark, hvor Kvinderne med Utaalmodighed venter paa at sætte sig ved Mændenes Side i Folkeraadet, som de forlængst har gjort det i Borgerraadet, spørger vi indtrængende og i Spænding de Landes Kvinder, der har opnaaet politisk Frihed: *Hvad evner jeres Intelligens i Sammenligning med*

Mandens? Hvilken Værdi har I tilført det offentlige Liv?

Lige saa vist, som det er falsk Lære at paastaa, at Kvinden kun er en Skygge af Manden og i sin Svaghed helt og holdent afhængig af ham, lige saa vist er det falsk Lære, at hendes Rettigheder nogensinde kan skilles fra Mandens, som om Kvinde og Mand var Væsner uafhængige af hinanden og deres Krav indbyrdes uforsonlige.

Tværtimod.

Hvert Køn har sine Fortrin, hvert Køn kompletterer det andet og kompletteres af det andet. *De er ikke fuldstændig ens i noget som helst*, og begges fuldkomne Lykke bestaar i, *at den ene ønsker og modtager af den anden, hvad hun den anden kan give.*

Jo mere altsaa hvert Køn uddyber og forædler sine specielt mandlige og kvindelige Egenskaber, jo rigere og større vil Totalsommen og Virkningen af disse Egenskaber blive.

Mandens Evne er Virksomhed, Fremskridt og Forsvar. Han er den, som skaber Værdier, opdager nyt Land og forsvarer det, der er hans.

Kvinden frembringer ikke mange positive Værdier, er ikke skabende — hendes Indsats i Verdenshistorien viser os det.

Hendes Intelligens gaar ikke ud paa at opfinde, men paa at lede, ordne og forskønne det allerede givne.

Dette er hendes sande Rettigheder, Rettigheder, der udkræver en stor Selvudvikling og Selvfornægtelse, saa sandt hendes Raad og Ros og Dadel skal blive Manden unudværlig og bringe ham og hende og deres fælles Hjem Lykke.

Men er dette Sandhed, og er disse nævnte Egenskaber Grundegenskaberne for begge Køen, saa maa Mands og Kvindes indbyrdes Stilling blive den samme i det Land, som er deres store fælles Hjem.

Det er en Overfladiskhed at sige, at Mandens Opgave ligger udadtil og Kvindens indadtil. Begges nærmeste Pligter er overfor deres eget Hjem, og begge har de paa hver sin Maade Pligter mod det Samfund, de lever i.

Paa hver sin Maade — i Overens-

stemmelse med de Grundegenskaber, de som forskellige Kønsvæsner er i Besiddelse af.

Men skal Kvinden udfylde den Plads, hun ønsker at indtage i det store fælles Hjem, er det givet, at hun ikke alene ikke maa fornægte de Egenskaber, der danner Basis for hendes eget Hjem Lykke og Trivsel, men at hun, hvor hun er medbestemmende over Tusinders Vel, mere end nogen Sinde maa udvikle og fuldkommengøre disse Egenskaber og ikke glemme, *at den Værdi, hun skal tilføre det offentlige Liv, beror paa hendes Forskellighed fra Manden.*

Ligesom der i det enkelte Hjem vil skabes større Lykke, jo mere udpræget mandlige og kvindelige Egenskaber han og hun besidder, vil det betyde Lykke og Fremgang i det Land, i hvis Styre begge Køen har Sæde, at baade mandlige og kvindelige Egenskaber gør sig gældende, og ingen Vildfarelse vilde faa mere skæbnesvangre Følger, end hvis Kvinden i det politiske Liv vilde tilstræbe Lighed o. s. v. med Manden — endsige en Esterligning af ham.

Mandens Opgave mod hans eget Hjem er at skabe det, opretholde og beskytte. Kvindens at opretholde dets Orden og Trivsel, smykke det og hæge om det, være dets Omsorg og Trøst, saa Hjemmet ikke kun bliver en Del af den ydre Verden, man har lagt Tag over, men i Ordets alleregentligste Forstand et Hjem, der er et lyst og fredet Tilflugtssted, hvor Mennesker elsker hinanden og tjener hinanden.

Men udvides disse hendes Opgaver til Pligter imod Samfundet, er det ogsaa her hendes Pligt at være den ordnende og omsorgsfulde, den værnende og trøstende, en Ven af Naturens og Kunstens Skønhed.

Kvindens Krav om politiske Rettigheder er i Virkeligheden et Krav om politisk Magt.

Om dette Krav er moralsk berettiget individuelt set, kan ikke være det afgørende for hende, saa sandt hun er Kvinde. Som saadan maa hun spørge sig selv: *Er den Magt, du ønsker, Magten til at læge, forsone, ordne, og bevare? Til større Retfærdighed og Barmhjertighed? Til ømmere og finere Forstaaelse?*